

požadavku § 452 obč. zák. o snadno poznatelném zastavení osobami třetími, nebylo zástavní právo žalobci řádně založeno ve smyslu § 452 obč. zák. s právní účinností proti žalovanému a proti jeho exekučnímu zástavnímu právu, nabytému usneseními okresního soudu ze dne 8. září 1927 a ze dne 5. listopadu 1927. Jinak má se věc, pokud jde o postoupení pohledávky na část jistoty 900 Kč žalujícímu pivovaru písemným prohlášením dlužníka Otakara M-a ze dne 3. března 1924, neboť tu byla zřetelně vyslovenou vůlí podle doslovu listiny pohledávka 900 Kč postoupena žalobci do vlastnictví, třebas jen k účelu zajištění, a k platnosti tohoto postupu nebylo třeba, — ano nešlo o pouhé zastavení pohledávky, nýbrž o skutečný její převod — vyrozumění poddlužníka, jako v případě shora dotčeném. Přešla tedy již dnem 3. března 1927 pohledávka Otakara M-a v částce 900 Kč do jmění žalobce, a to časově dříve, než žalovanému bylo povoleno její exekuční zabavení a přikázání k vybrání a přísluší tudíž žalobci přednostní právo na uspokojení z jistoty, avšak jen do výše postoupené mu pohledávky 900 Kč, nikoli však ohledně celého zbytku jistoty.

### Čís. 8892.

**Exekuční prodej (§ 119 (1) konk. ř.) a rozvrh výtěžku za věci, náležející do úpadkové podstaty, děje se za úpadkového řízení v řízení exekučním s účinností proti všem účastněným. Právní pořad může být nastoupen jen, vznesl-li některý z oprávněných podle § 213 ex. ř. odpor, jehož vyřízení bylo v rozvrhovém řízení poukázáno na pořad práva. Byla-li podána žaloba o plnění mimo rámec exekučního řízení, jest ji odmítnouti pro nepřipustnost pořadu práva.**

(Rozh. ze dne 19. dubna 1929, Rv II 597/28.)

Žalobkyně žalovala správce úpadkové podstaty dlužníkovy o zjištění, že jí přísluší jako zástavní věřitelce právo na oddělené uspokojení z úpadkové podstaty a z výtěžku předmětů, na kterých nabyta soudcovského zástavního práva až do výše 5.000 Kč, že žalovaný jest povinen to uznati a vyplatiti žalobkyni z úpadkové podstaty 5.000 Kč. Procesní soud prvního stupně žalobu pro tentokráte zamítl, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky nižších soudů i s předchozím řízením jako zmatečné a žalobu odmítl.

### Důvody:

Nižší soudy rozhodly o věci nepatřící na pořad práva. Mají-li za úpadkového řízení věci náležející do úpadkové podstaty prodány býti soudně (§ 119 (1) úp. ř.), vykoná prodej a rozvrh výtěžku mezi oddělné věřitele exekuční soud. Má tudíž pravdu odvolací soud, že rozdělení výtěžku státi se musí v řízení exekučním, v němž rozhodne exekuční soud s účinností proti všem účastněným (tak také Bartsch-Pollak, Konkursordnung, 1927, § 119, pozn. 13 a Lehmann, Konkursordnung,

1916, str. 649), a že by právní pořad nastoupen býti mohl jen, kdyby některý oprávněný byl podle § 213 ex. ř. vznesl odpor a vyřízení odporu bylo by v rozvrhovém usnesení odkázáno na pořad práva, a jest mu přisvědčiti i v tom, že žaloba potud odporuje předpisu § 231 ex. ř., pokud byla podána mimo rámec příslušného exekučního řízení. Ale z toho neplyne, že žaloba o plnění jest předčasná, jak mylně míní nižší soudy, a jde tu spíše o věc, jež vůbec nepatří na pořad práva, nýbrž může podle toho, co uvedeno, býti vyřízena výlučně jen v exekučním řízení (§ 51 ex. ř.). Slušelo proto v této příčině podle §§ 494 a 513 c. ř. s. k dovození zrušení rozsudky nižších soudů a řízení jim předcházející jako zmatečné podle § 477 čis. 6 c. ř. s. a žalobu zamítnouti.

### Čís. 8893.

**Poštovní šekový úřad není samostatným, od eráru odlišným právním podmínkem, nýbrž jen státním ústavem, podřízeným ministerstvu pošt a telegrafů. Nelze vésti exekuci proti eráru zabavením pohledávky příslušející eráru ze šekových účtů berních úřadů proti poštovnímu šekovému úřadu.**

(Rozh. ze dne 20. dubna 1929, R I 217/29.)

Soud první stolice povolil proti československému státu exekuci k vydobytí peněžité pohledávky. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Žaloba, již se týká soudní smír ze dne 24. října 1928 (exekuční titul), směřovala proti československému státu. Z přípravného spisu vychází, že zaplacení účtu spadá z části do pravomoci ministerstva veřejných prací a že současně jest i několik oddělení zemského úřadu, který nedávno započal svou činnost. V exekučním návrhu se tvrdí, že zástupce vymáhající strany zaslal české finanční prokuratuře v Praze dopis ze dne 5. prosince 1928, v němž ji vyzval, by pohledávku zaplatila do osmi dnů, jinak že bude míti za to, že se placení odmítá, a že provede exekuci. Dále se v návrhu tvrdí, že pohledávka dodnes nebyla zaplacená a že na dotaz sdělil zástupce české finanční prokuratury, že asi bude třeba vésti exekuci. To však nestačí. Placení eráru může se státi jen na poukaz určité pokladny, musí tedy věřitel u příslušného úřadu poukaz příslušné státní pokladně ku placení jemu přiznaného peníze vymoci a teprve, když mu tento poukaz byl odmětnut, pokud se týče placení bylo odepřeno, jest připustiti exekuční návrh. Že se tak stalo, nebylo v návrhu tvrzeno a nemůže postačiti, vyjednával-li vymáhající věřitel s českou finanční prokuraturou, a naléhal na vyřízení u zemského úřadu. Ustanovení exekučního řádu o exekucích pro peněžité pohledávky neplatí, když peníz přiznaný věřiteli proti eráru nebyl ve lhůtě rozsudkem stanovené poukázán k vybrání. Podle dvorského dekretu ze dne 21. září 1798, čis. 434 sb. z. s. reální exekuce na státní statky nemůže býti nikdy povolena bez předchozího výsledku fisku. Toto ustanovení článkem VII. uv. zák. k ex. ř. bylo ponecháno v platnosti. Ježto však exekuce ani na jiné jmění státu nebyla by účelům státní správy a veřejným zájmům méně obtížnou než exe-